

tilbage til Dagligstuen — uden at give Agt paa det Par raadvildt opspilede Øjne, hvormed Drengen fulgte ham henne fra Døren.

Da Tønnesen traadte ind i Dagligstuen og her fik Øje paa Kapellanen, der i det samme tilligemed Frøkenen kom ind fra Spisestuen, gik der en Lysning over hans Ansigt.

„Hør, jeg faar en Idel“ udbød han livfuldt. „De hørte jo nok, Hr. Hansted, at her var Bud fra en ældre, syg Mand i vort Anneks, der ønsker at berettes. Sandelig — jeg kan ikke tænke mig en bedre Lejlighed for Dem til at begynde Deres Gerning her end netop denne. Jeg kender godt den gamle — det har altid været en særdeles agtværdig og stræbsom Mand, for hvem et Par almindelige Trøsteord sikkert vil være tilstrækkelige. Jeg er overbevist om, at det hele ikke vil volde Dem ringeste Vanskelighed.“

Provstens Anmodning satte den unge Gejstlige i synlig Forlegenhed. Farven paa hans Kinder skiftede et Par Gange, og han begyndte at fremstamme Undskyldninger. Provsten havde — sagde han — lovet at staa ham bi i den første Tid, indtil han havde opnaaet nogen Øvelse; desuden var han ganske uforberedt. —

Men Provsten afbrød ham hastigt:

„Aa, det har saamænd ingen Verdens Ting at betyde. De kan jo paa Vejen derhen tænke over det Par Ord, De vil sige. Det gør jeg altid selv, og — som sagt — nogle almindelige Trøsteord er i dette Tilfælde alt, hvad der er fornødent. Vær blot ved godt Mod, kære Ven, saa gaar det hele saamænd nok. Det gælder blot om at have Ritualet klart i Hovedet og ikke lade sig konfundere. Gaa De med Gud, kære Ven! Og stol altid trygt paa hans Velsignelse!“

Kapellanen gjorde efter disse Ord ikke flere Indvendinger. Han forlod stille Stuen og gik op paa sit Værelse for at iføre sig Ornatet.

V

Et Kvartierstid efter var Kapellanen taget af Sted, og Præstegaarden faldt atter tilbage til sin sædvanlige Stilhed og Fred.